

Arrest

nr. 127 333 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAUTERS, die loco advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Jamrood Bridge kalay, Khyber Agency, gelegen in de provincie Khyber Pakhtun Kwa (KPK) te Pakistan. U bent een soenniet en u bent Pashtoun afkomstig van de Kokikhel-stam. U studeerde in 2004 af en behaalde uw matric diploma. U had zelf geen beroep, maar uw vader runde met enkele medewerkers een meubelbedrijf. Na uw vaders dood kon u met geld dat u van uw moeder kreeg het bedrijf verder draaiende houden. In 2002 werd u bewust aangereden door Mohammad Amin met de bedoeling u te doden. U had toen een persoonlijk conflict met hem, maar sindsdien verdween hij uit de regio en heeft u hem niet meer ontmoet. In 2007 vroeg u een visum aan om naar Groot-Brittannië te gaan voor een medische behandeling. Uiteindelijk kon u niet vertrekken. De leider van de talibangroepering Lashkar-e-Islam, Mangal Bagh, vroeg in 2007 de Kokikhel-stam om zich aan te sluiten bij de taliban. Door uw stam voor

hem de weg door Khyber Agency te laten afsluiten kon hij transporten van de Amerikanen door de Khyber-pas verhinderen. Jullie stam, en meer bepaald uw oom en stamleider Malik Guli Shah Kokikhel, weigerde en sindsdien zijn er problemen. De taliban stuurden verschillende dreigbrieven naar jullie stam met bijvoorbeeld de boodschap dat meisjes niet langer naar school mochten gaan. Mangal Bagh vermoordde verschillende mensen, onder wie ook uw neef en uw oom. U werd zelf ook bedreigd door de taliban. Ze stalen uw auto twee keer, een keer in 2008 en een keer in 2010, en pleegden er een aanslag mee. Ze stuurden u ook een oproepingsbrief met de boodschap dat u zich moest aanmelden bij hen. Een zekere Butto, een van de talibanleden, bedreigde u met de dood. De taliban zouden u niet sparen. U besloot uiteindelijk niet langer in Pakistan te blijven uit vrees voor uw leven. In januari of februari 2011 verliet u met de hulp van een smokkelaar Pakistan vanuit Quetta. Na een reis van ongeveer vier maanden via onder meer Griekenland kwam u in België aan op 16 juni 2011 waar u een dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielverzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een USB-stick, krantenartikels over de algemene situatie in KPK, een artikel over de dood van uw oom, een bewijs dat u van Kokikhel-stam bent, een rapport over de moord op uw oom, twee klachten betreffende uw gestolen wagen, een aanbevelingsbrief van de lokale autoriteiten, een oproepingsbrief van de taliban, een kopie van uw ooms medaille en een bevestigingsbrief.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel kan aangenomen worden dat u afkomstig van de regio Jamrud en tot de Kokikhel-stam behoort, dient er te worden gewezen op diverse onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Jamrud, alsook over uw verwantschap met malik Guli Shah Kokikhel, de stamleider van de Kokikhel en uw problemen door deze verwantschap met Lashkar-e-Islam. U beweerde immers problemen te hebben met Mangal Bagh, de leider van deze talibangroepering, omdat u verwant bent aan uw stamhoofd, die uw oom zou zijn, en die weigerde samen te werken met Mangal Bagh en de Lashkar-e-Islam (CGVS, p. 15, 16, 17). Als lid van de familie werd u ook persoonlijk geïdendeerd.

Uw oom zou in 2007 benaderd zijn door Mangal Bagh die vroeg om met hem samen te werken en één front te vormen. Uw oom weigerde als enige stamhoofd zich aan te sluiten bij de taliban. De overige zeven Afridi-stammen alsook enkele leden van jullie stam sloten zich wel bij hem aan. Sindsdien kende Malik Guli Shah, uw oom, en zijn familie problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Gevraagd welke incidenten/confrontaties er in die periode tussen 2007 en de moord op uw oom gebeurden, verwees u naar drie aanvallen op uw oom. Bij de derde aanval zou hij om het leven gekomen zijn (CGVS, p. 19). Het is echter erg opvallend dat u nergens vermeldde dat uw oom in februari 2008 ook ontvoerd werd door onbekenden in Jamrud, zoals blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Als neef van deze stamleider zou men toch kunnen verwachten dat u van dit incident op de hoogte bent en dat u het dan ook zou vermelden wanneer gevraagd naar concrete bedreigingen tegen uw oom. U stelde slechts dat het eerste incident een aanval op hem was in Takhtabeek en dat zijn voertuig volledig vernield werd (CGVS, p. 19). U gevraagd wanneer deze incidenten allemaal gebeurde, stelde u zeer algemeen dat ze alle drie binnen drie maanden gebeurden. Maar nergens zei u een concrete datum. Ook over de daders van deze aanvallen kon u slechts algemeen vertellen dat Lashkar-e-Islam verantwoordelijk was (CGVS, p. 19).

Wie van de taliban uw oom aanvankelijk benaderde met de vraag om steun wist u niet. U kende slechts de alom bekende Mangal Bagh bij naam, hij zou bepaalde personen naar uw oom gestuurd hebben (CGVS, p. 16). Wie uw oom precies vermoordde, wist u evenmin. Opnieuw verwees u naar de leider van Lashkar-e-Islam, namelijk Mangal Bagh. U stelde dat er een informant of spion hem ingelicht had. Ook over diens identiteit bezit u geen bijkomende informatie (CGVS, p. 17). U verklaarde verder nog dat niet alle leden van de Kokikhel-stam één front tegen Mangal Bagh vormden, maar zich net aansloten bij hem. U noemde enkelen van hen bij naam op en vermeldde dat zij de taliban steunden bij conflicten. Hoe u wist dat zij de taliban steunden en niet jullie, kon u niet verduidelijken. Dat u trouwens nergens concrete voorbeelden naar voren kon brengen waarbij zij de taliban steunden is opmerkelijk. U zei slechts dat u nooit zelf deelnam aan zo'n conflicten met de taliban. U was enkel bezig met het redden van uw familie (CGVS, p. 20). U legde verder een kopie van een krantenartikel voor dat verwijst naar de moord op uw oom. U gevraagd van wanneer dit incident dateert, stelde u van januari 2009 (CGVS, p. 11). Echter, dit artikel werd pas op 1 juli 2009 gepubliceerd. Een datum die blijkbaar ook op een ander door u voorgelegd document en tal van andere nieuwsbronnen omtrent zijn dood terug te vinden is (informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U bleef er echter bij dat uw oom in januari 2009 werd gedood. Even later stelde u zelfs dat hij eigenlijk al op 12 augustus 2008 om het

leven kwam bij een aanslag (CGVS, p. 12). Het is uiterst merkwaardig dat u als neef geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de aanslag waarbij uw oom om het leven zou gekomen zijn, te meer deze aanslag ook een grote impact zou gehad hebben op uw leven. U stelde immers zelf voor uw leven te vrezen zoals de andere familieleden van uw oom. U gaf als reden op dat de pers niet zomaar naar uw regio kan komen en dat ze met informanten werken (CGVS, p. 12, 13). Dan nog is het vreemd dat geen enkel artikel één van de data die u zelf naar voren bracht vermeldt. Dergelijke foutieve weergave van de feiten versterkt de twijfels aan de geloofwaardigheid van uw familieband met deze stamleider, Malik Guli Shah.

Verder stelde u dat ook de zonen van Guli Shah bedreigd, ontvoerd en vermoord werden. Vijf van uw neven werden recent ontvoerd, zo beweerde u. U wist hier echter niet veel over. U kon niet zeggen welke stappen al ondernomen waren om hen vrij te krijgen of wat de taliban wilden in ruil voor hun vrijlating (CGVS, p. 23). U stelde net als hen eveneens geïdoleerd te zijn door de taliban omdat Guli Shah uw oom was. Als voorbeeld van uw persoonlijke bedreigingen verklaarde u dat de taliban uw auto(s) tot tweemaal toe meegenomen hebben aangezien u zich niet meldde bij de taliban om met hen samen te werken (CGVS, p. 21). De eerste keer was in 2008, maar u wist niet meer wanneer precies. U dacht op 10 augustus 2008, maar u was niet zeker. De taliban gebruikten uw auto volgens u voor een criminele daad, maar u wist niet waarvoor precies (CGVS, p. 22). U wist dit omdat uw neven uw auto herkend hadden, maar toch kan u niet zeggen waarvoor uw auto precies zou gebruikt zijn. Ergens in 2010 werd uw auto een tweede keer gestolen door de taliban. Een zekere Ani en Butto namen uw auto persoonlijk af en wilden 400.000 roepies in ruil ervoor. U ging niet in op dat voorstel omdat u uw auto niet terug wilde (CGVS, p. 22). Uw neef zou wel met hen hebben onderhandeld over teruggave van de auto (CGVS p. 22). U zegt dan wel dat dit gebeurde omdat de taliban u onder druk wilden zetten zich bij hen aan te sluiten, maar anderzijds kan uit uw verklaringen ook worden afgeleid dat ze dergelijke zaken misschien louter uit financieel gewin deden. Er zou immers een aanzienlijk bedrag betaald zijn voor de teruggave van uw auto. Na de dood van uw oom bleef u naar eigen zeggen nog één jaar, zelfs iets meer, in uw regio leven (CGVS p. 21). Gezien uw beweerde persoonsgerichte vrees voor Lashkar-e-Islam is deze beslissing zeer eigenaardig. U stelde dat u eerder de kans niet had om te vluchten omdat u geen smokkelaar had gevonden. Ook elders in Pakistan zou u niet kunnen blijven hebben omdat de taliban overal spionnen heeft (CGVS, p. 21). Echter, u hebt geen enkele poging ondernomen om elders te gaan wonen in Pakistan om aan de bedreigingen door de Lashkar-e-Islam te ontsnappen (CGVS, p. 21). Indien u werkelijk dermate grote vrees had door Mangal Bagh en zijn groepering te worden gedood, net als uw oom meer dan een jaar voordien, kan men toch verwachten dat u uw toevlucht zou zoeken tot andere delen van het land waar Lashkar-e-Islam minder invloed heeft.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw identiteitskaart is een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, een gegeven dat niet wordt betwist. Het bewijs van uw domicilie is slechts een bewijs dat u afkomstig bent van die regio, maar voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas, evenmin als de afgedrukte artikels over de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (CGVS, p. 10, 11). De USB-stick bevat een video waarop Mangal Bagh te zien is die zich uitspreekt tegen de Kokikhel stam. U staat zelf niet op de video en nergens werd uw naam genoemd (CGVS, p. 15). De krantenartikels over de aanslag op de moskee in uw regio betreffen evenzeer de algemene situatie in uw regio, maar hebben niets met uw persoonlijke asielmotieven te maken. U wist zelfs niet zeker waar u zich bevond op het moment van deze aanslag (CGVS, p. 10, 11). De voorgelegde oproepingsbrief van de taliban ontving u naar eigen zeggen na de dood van uw oom Guli Shah stelde u. Deze brief is echter gedateerd op 28 januari 2009 terwijl uit tal van bronnen gebleken is dat Guli Shah pas gedood werd op 1 juli 2009 (CGVS, p. 12, 13). Van de overige documenten (de klachten bij de politie over uw auto, de medaille van de regering en het special report) legde u slechts fotokopies voor. De bewijswaarde van fotokopies is relatief en zij zijn onderhevig aan knip- en plakwerk. Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens nog dat men in Pakistan gemakkelijk aan vervalste documenten kan geraken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers in deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een middelbare opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent (CGVS, p. 3). In de door u voorgelegde officiële documenten staat dat u taxichauffeur was en dat u op deze manier uw brood verdiende (CGVS, p. 14, 15). U stelde hierna dat u zelf geen chauffeur was, maar een chauffeur had om u te vervoeren, wat toch op een zekere graad van welstand wijst (CGVS, p. 15). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uw vader jarenlang eigenaar was van een meubelbedrijf. Na zijn dood zou uw moeder u geld gegeven hebben zodat u het bedrijf opnieuw kon opstarten (CGVS, p. 3). U slaagde er ook in om in 2007 al eens 5000 euro te betalen aan een smokkelaar om u naar het Verenigd

Koninkrijk te brengen en in 2011 betaalde u opnieuw minstens 12.000 euro voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 9, 10). Dit wijst er dan ook op dat u over voldoende financiële middelen beschikte in Pakistan. Uit bovenstaande blijkt dat u een zelfstandige en zelfredzame jongeman bent die over voldoende financiële middelen en over een ruime werkervaring beschikt. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om zich buiten uw regio van herkomst te vestigen en er in uw levensonderhoud te voorzien.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij betwist daarin de motivering van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen

In zijn beslissing van 10 februari 2014 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielrelaas niet aannemelijk geacht op basis van de volgende motieven:

- (i) hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is van de regio Jamrud en tot de Kokikhel-stam behoort, zijn er diverse onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in zijn verklaringen over de aangehaalde problemen in Jamrud, alsook over zijn verwantschap met malik Guli Shah Kokikhel, de stamleider van de Kokikhel en zijn problemen door deze verwantschap met Lashkar-e-

Islam. Verzoeker beweerde immers problemen te hebben met Mangal Bagh, de leider van deze talibangroepering, omdat hij verwant is aan het stamhoofd, die zijn oom zou zijn, en die weigerde samen te werken met Mangal Bagh en de Lashkar-e-Islam. Als lid van de familie werd verzoeker ook gevisieerd;

- (ii) zijn oom zou in 2007 benaderd zijn door Mangal Bagh die vroeg om samen te werken en één front te vormen. Zijn oom weigerde als enige stamhoofd zich aan te sluiten bij de taliban. De overige zeven Afridi-stammen alsook enkele leden van hun stam sloten zich wel bij hem aan. Sindsdien kende Malik Guli Shah, zijn oom, en zijn familie problemen met de taliban. Gevraagd welke incidenten/confrontaties er in de periode tussen 2007 en de moord op zijn oom gebeurden, verwees verzoeker naar drie aanvallen op zijn oom. Bij de derde aanval zou hij om het leven gekomen zijn. Nergens vermeldde verzoeker dat zijn oom in februari 2008 ontvoerd werd door onbekenden in Jamrud, zoals blijkt uit objectieve informatie in het administratief dossier. Als neef van deze stamleider kan worden verwacht dat hij van dit incident op de hoogte is en dat hij het zou vermelden wanneer gevraagd naar concrete bedreigingen tegen zijn oom. Hij stelde slechts dat het eerste incident een aanval op hem was in Takhtabeek en dat zijn voertuig volledig vernield werd. Gevraagd wanneer deze incidenten plaatsvonden, stelde hij zeer algemeen dat ze alle drie binnen drie maanden gebeurden, zonder een concrete datum te vernoemen. Ook over de daders van deze aanvallen kon hij slechts algemeen vertellen dat Lashkar-e-Islam verantwoordelijk was;
- (iii) wie van de taliban verzoekers oom aanvankelijk benaderde met de vraag om steun weet hij niet. Hij kent slechts de alom bekende Mangal Bagh bij naam, die bepaalde personen naar verzoekers oom zou gestuurd hebben. Wie zijn oom precies vermoordde, wist hij evenmin. Hij verwijst naar de leider van Lashkar-e-Islam, Mangal Bagh. Hij stelt dat een informant of spion hem inlichtte. Ook over diens identiteit bezit verzoeker geen bijkomende informatie. Hij verklaart dat niet alle leden van de Kokikhel-stam één front tegen Mangal Bagh vormden, maar zich net aansloten bij hem. Hij noemt enkelen van hen bij naam en vermeldde dat zij de taliban steunden bij conflicten. Hoe hij wist dat zij de taliban steunden en niet verzoekers oom, kon hij niet verduidelijken. Verzoeker kon daarbij nergens concrete voorbeelden geven waarbij zij de taliban steunden. Hij zei slechts dat hij nooit zelf deelnam aan zo'n conflicten met de taliban. Hij was enkel bezig met het redden van zijn familie. Hij legde verder een kopie van een krantenartikel voor dat verwijst naar de moord op zijn oom. Gevraagd van wanneer dit incident dateert, stelde verzoeker van januari 2009. Dit artikel werd echter pas op 1 juli 2009 gepubliceerd, een datum die ook op een ander door verzoeker voorgelegd document en tal van andere nieuwsbronnen omtrent zijn dood terug te vinden is. Verzoeker bleef er echter bij dat zijn oom in januari 2009 werd gedood. Even later stelde hij zelfs dat hij eigenlijk al op 12 augustus 2008 om het leven kwam bij een aanslag. Het is uiterst merkwaardig dat verzoeker als neef geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de aanslag waarbij zijn oom om het leven kwam, te meer deze aanslag ook een grote impact had op verzoekers eigen leven. Hij zegt voor zijn leven te vrezen net als de andere familieleden van zijn oom. Hij gaf als reden op dat de pers niet zomaar naar zijn regio kan komen en dat ze met informanten werken. Dan nog is het vreemd dat geen enkel artikel één van de data die hij zelf naar voren bracht vermeldt. Dergelijke foutieve weergave van de feiten versterkt de twijfels aan de geloofwaardigheid van zijn familieband met deze stamleider, Malik Guli Shah;
- (iv) verzoeker stelt dat ook de zonen van Guli Shah werden bedreigd, ontvoerd en vermoord. Vijf van zijn neven zouden recent zijn ontvoerd. Hij weet hier echter niet veel over. Hij kon niet zeggen welke stappen al ondernomen werden om hen vrij te krijgen of wat de taliban wilden in ruil voor hun vrijlating. Verzoeker verklaarde net als hen gevisieerd te zijn door de taliban omdat Guli Shah zijn oom was. Als voorbeeld van zijn persoonlijke bedreigingen verklaarde verzoeker dat de taliban zijn auto(s) tot tweemaal toe meegenomen hebben omdat hij zich niet meldde bij de taliban om met hen samen te werken. De eerste keer was in 2008, maar hij wist niet meer wanneer precies. Hij dacht op 10 augustus 2008, maar is niet zeker. De taliban gebruikten zijn auto volgens hem voor een criminele daad, maar verzoeker wist niet waarvoor precies. Hij wist dit omdat zijn neven zijn auto herkenden, maar toch kan hij niet zeggen waarvoor zijn auto precies gebruikt werd. Ergens in 2010 werd zijn auto een tweede keer gestolen door de taliban. Een zekere Ani en Butto namen zijn auto persoonlijk af en wilden 400.000 roepies in ruil ervoor. Verzoeker ging niet in op dat voorstel omdat hij zijn auto niet terug wilde. Zijn neef zou wel met hen hebben onderhandeld over teruggave van de auto. Hij zegt dan wel dat dit gebeurde omdat de taliban hem onder druk wilden zetten zich bij hen aan te sluiten, maar anderzijds kan uit zijn verklaringen ook worden afgeleid dat ze dergelijke zaken misschien louter uit financieel gewin deden. Na de dood van zijn oom bleef verzoeker naar eigen zeggen nog meer dan een jaar in de regio leven. Gezien de beweerde persoonsgerichte vrees voor Lashkar-e-Islam is dit zeer eigenaardig. Verzoeker stelde dat hij eerder de kans niet had om te vluchten omdat hij geen smokkelaar vond. Ook elders in Pakistan kon hij niet blijven omdat de taliban overal spionnen heeft. Hij ondernam echter geen enkele poging om elders te gaan wonen in

Pakistan om aan de bedreigingen door de Lashkar-e-Islam te ontsnappen. Indien hij werkelijk dermate grote vrees had door Mangal Bagh en zijn groepering te worden gedood, net als zijn oom meer dan een jaar voordien, kan men toch verwachten dat hij zijn toevlucht zou zoeken tot andere delen van het land waar Lashkar-e-Islam minder invloed heeft;

- (v) de neergelegde identiteitskaart is een bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit, een gegeven dat niet wordt betwist. Het bewijs van domicilie is slechts een bewijs dat hij afkomstig is van die regio, maar voegt voor het overige niets toe aan zijn asielrelaas, evenmin als de afgedrukte artikels over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. De USB-stick bevat een video waarop Mangal Bagh te zien is die zich uitspreekt tegen de Kokikhel stam. Verzoeker staat zelf niet op de video en nergens wordt zijn naam genoemd. De krantenartikels over de aanslag op de moskee betreft evenzeer de algemene situatie in zijn regio, maar staan los van verzoekers persoonlijke asielmotieven. Verzoeker wist zelfs niet zeker waar hij zich bevond op het moment van deze aanslag. De voorgelegde oproepingsbrief van de taliban ontving verzoeker naar eigen zeggen na de dood van zijn oom Guli Shah. De brief is echter gedateerd op 28 januari 2009 terwijl uit informatie blijkt dat Guli Shah pas gedood werd op 1 juli 2009. Van de overige documenten (de klachten bij de politie over zijn auto, de medaille van de regering en het special report) legde verzoeker slechts fotokopies voor. De bewijswaarde van fotokopies is relatief en zij zijn onderhevig aan knip- en plakwerk. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens nog dat men in Pakistan gemakkelijk aan vervalste documenten kan geraken.

Aldus werd geoordeeld dat er verschillende onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in verzoekers verklaringen waren aangaande de problemen in Jamrood alsook over zijn verwantschap met Malik Guli Shah Kokikhel en zijn problemen door deze met Lakshar-e-Islam.

Waar verzoeker wijst op het behoren tot een sociale groep en tot een bepaald ras in de zin van de vreemdelingenwet herhaalt hij alleen maar de aangevoerde vrees voor vervolging. Verzoeker dient echter niet enkel te verwijzen naar objectieve elementen maar dient ook zijn vrees in dit verband concreet aannemelijk te maken. Waar verzoeker de videoboodschap aanhaalt om aan te tonen dat hij wel degelijk voor vervolging vreest als lid van de Kokikhel-stam, heeft verzoeker een dergelijk verband niet aannemelijk gemaakt. Nergens wordt zijn naam genoemd in deze video of is verzoeker nergens op te zien. Bovendien bleef verzoeker na de dood van zijn oom meer dan een jaar in zijn regio wonen, hetgeen, gelet op de beweerde persoonlijke vrees voor vervolging vanwege Lakshar-e-Islam, deze vrees wel erg relativeert.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de tweede aanval op Malik Guli Shah wel degelijk heeft vermeld, maar niet heeft omschreven als een ontvoering omdat hij het slechts beschouwde als een poging tot ontvoering, is dit een postfactum verklaring waarbij hij probeert deze omissie alsnog recht te zetten. Zoals verzoeker zelf aangeeft wijst het feit dat Malik Guli Shah na een snelle interventie bevrijd werd door Fc-soldaten, er net op dat hij inderdaad ontvoerd werd. Verzoekers poging tot herinterpretatie van de term "ontvoering", doet geen afbreuk aan dit motief. Waar verzoeker aanvoert dat uit de informatie van het Commissariaat generaal evenmin een juiste dag wordt vermeld waarop de stamleider werd vermoord, weegt niet op tegen de vaststelling dat geen enkel artikel één van de data vermeldt die verzoeker zelf naar boven brengt tijdens zijn gehoor. Aldus blijkt verzoekers foutieve weergave wel degelijk de twijfels te ondersteunen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn familieband met deze stamleider.

De overige, hierboven omstandig uiteengezette motieven worden door verzoeker niet betwist. De Raad stelt te dezen vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en is van oordeel dat deze de bestreden beslissing ondersteunen. De Raad bevestigt deze motieven dan ook en maakt deze tot de zijne.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan op basis van deze elementen evenmin worden overgegaan tot het vaststellen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker dat er in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, zodat burgers er actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aangezien het verkeer van

personen in Pakistan niet op fundamentele wijze verhinderd wordt, is verzoeker in staat zich te vestigen in één van de gebieden waar geen gewapend conflict aan de gang is. Daarbij wordt erop gewezen dat er actueel in Pakistan een trend is tot verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Specifiek met betrekking tot verzoekers persoonlijk profiel werd geoordeeld dat hij een gezonde jongeman is met een middelbare opleiding die naast het Pashtu ook Urdu en wat Engels kent. Uit de door hem voorgelegde officiële documenten blijkt dat hij werkte als taxichauffeur. Verzoeker verklaarde dat hij zelf geen chauffeur was, maar een chauffeur had om hem te vervoeren, wat op een zekere welstand wijst. Bovendien blijkt dat zijn vader jarenlang eigenaar was van een meubelbedrijf. Na zijn vaders dood zou verzoekers moeder geld gegeven hebben om het bedrijf opnieuw op te starten. Reeds in 2007 betaalde verzoeker 5000 euro aan een smokkelaar om hem naar het Verenigd Koninkrijk te brengen en in 2011 betaalde hij opnieuw minstens 12.000 euro voor zijn reis naar Europa. Dit wijst er op dat hij over voldoende financiële middelen beschikte in Pakistan. Aldus blijkt verzoeker een zelfstandige en zelfredzame jongeman te zijn die over voldoende financiële middelen en over een ruime werkervaring beschikt. Aldus kan worden aangenomen dat hij in staat is om zich buiten zijn regio van herkomst te vestigen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Aldus wordt geoordeeld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Pakistan in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet kan leven buiten zijn stam en het verlaten van zijn regio tot gevolg zou hebben dat hij uitgesloten wordt van de stam, gaat verzoeker daarmee voorbij aan het feit dat hij, door naar Europa te reizen, reeds heeft verlaten. Waar verzoeker aanvoert dat het voor hem onmogelijk is de stam te verlaten, beperkt verzoeker zich tot niet gestaafde beweringen, die niet aantonen dat hij het risico loopt in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen indien hij zich zou vestigen in één van de grote stedelijke gebieden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict. Verder door te wijzen op het beschermingsmechanisme van stam- en familieverbanden, gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling op basis van de informatie in het dossier, dat het voor alleenstaande mannen mogelijk is om zonder netwerk in menswaardige omstandigheden te leven in de grote steden. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak over stamverbanden in Afghanistan, heeft dit geen relevantie wat betreft de huidige zaak die gesitueerd is in Pakistan. Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat hij welvarender wordt voorgesteld dan hij is omdat hij zijn spaargeld zou hebben gebruikt en hij geen eigenaar is van het bedrijf van zijn vader, toont hij hier geenszins de onredelijkheid van het vestigingsalternatief mee aan. Verzoeker gaf er immers in het verleden meermaals blijk van de middelen te kunnen vergaren om een reis naar Europa te financieren en anderzijds blijkt, gelet op zijn profiel, verzoeker in staat kan worden geacht in Pakistan in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. VERHAERT